СТОРІНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ

ЛИСТ З УКРАЇНИ.

Форд Ситі, Онт.

Дорога Редакціє "У.Р.В."!

Ось посилаю Вам своє письмо, яке я на днях отримав від свого шваґра з України. Я, Т. Щепановський, походжу з села Воробівка, Подільська губ., а маю шваґра в невеличкому містечку Дунаєвцях. Відти це письмо. В селі Воробівка жиють мої старенькі родичі, одна замужна сестра і один жонатий брат. Від них я також маю подібні письма, але в тих письмах говориться головно про домашні діла.

Ось Вам письмо від мого шваґра і сестри.

"Дорогий брате і шваґре! По відомляємо тебе, що ми живі і здорові, чого і Тобі желаємо. Листа від Тебе ми одержали 17. листопада, за що дякуємо. Ми посилали до тебе реґістрованого листа і не найшли тебе в Торонто, то лист вернув назад до нас.

Життя наше проходить так, щоби дуже добре, то ні, і щоби кепсько, то тоже ні, а середньо. Маємо три і пів десятині землі , 4 будинки, хату, клуню, хлів, комору з дощок, вкриту черепицею, маємо воза, плуга, борони, січкарню, 3 корові. Мали й коня, але після роботи продали, взяли 100 карбованці золотом. Я з 1917 р. до 1925 служив в кооперативі, а цей 1925 р. працюю коло дому, бо нашу кооперативу обікрали 20. січня в ночі і з тої пори вона закрита. Злочинців спіймали через 6 місяців і 11. листопада їх судили: одного засудили розстріляти, а другого на 6 літ в тюрму і заплатити до кооперативи 1000 карб. і тепер знову буде відкриватись кооператива. Але вже не маю охоти в громаді служити, а думаю хозяйнувати. Врожай в цім році у нас середній, на трьох з половиною десятинах в нас було так: 19 кіп озимини, 20 кіп мішанки, 3 і пів копи гречки, 2 копі проса, 400 пудів буряків, 250 пудів картофлі і 10 пудів кукурузи. Це все ка 3½ десятинах. От такий у нас урожай. Сімя наша складається з 5 душ, троє дітей і нас старенькиx двоє. Хлопцеві вже 14 років, ходить в ґімназію в 4-ій клясі, а дівчинка 12 літ, тоже ходить в школу, в 2-ій клясі, а третий має три роки і воює з нами в дома.

Тепер дещо про владу. Фабрики і заводи перейшли до робітників, а земля до хліборобів. Панів вигнали за кордон, як тобі відомо. Знаєш і це, що я землі не мав, а тепер маю. Податок в цім році невеликий, я плачу 7 карб. в рік за три і пів десятини. Робітник жиє гарно, робить тільки 8 годин. Самий низший заробіток 20 карб. в місяць. Це є "нитколап." ("Нитколап" — це є хлопець около 16 років, він є помічником при прядільній машині, що лапає нитки та вяже. Колись я робив цим самим "нитколапом" 6 років, ще перед війною і брав по 4 рублі на місяць, а робив не 8 годин, як цей, що бере по 20 карб., але від 5 рано до 8 вечером. — (Т. Щепановський.) А прочі заробляють до 70 карбованців в місяць. В Дунаєвцях фабрики йдуть 24 годині — на три зміні. Робітники виглядають гарно, в державі спокій".

Ось що мені пише шваґер.

Місточко Дунаєвці, невеличке, де жиє мій шваґер Евґен Францов, фаховий ткач. Дунаєвці досить індустріяльне місточко, бо є там аж 29 фабрик, побільше ткальних і шваґер твердить, що всі вони в повнім русі, бо роблять по три зміні на 24 годині.

Кілька місяців тому, як я приїхав до Форд Ситі з Торонта і тут стрінув много гавкунів, так званих анархістичних півголовків, бо в дійсности вони так розуміються на анархізмі, як вовк на звіздах. Та й де їх не бракує? Раджу тутейшим гавкунам прийти до мене, 77 Чарлс Ст., до моеї "барбер-шапи" і прочитати мої листи, які я маю від рідні з краю і від своеї сестри.

За царського уряду я платив за 2 десятині 12 рублів 75 коп. в рік податку, а мій шваґер за 3 і пів десят. платить 7 карб. в рік.

Т. Щепановський.

Замітка Редакції. — Це, товаришу Щепановський, перед війною Ви платили 12 рублів 75 коп. податку за дві десятині, але коли-б царят був втримався, то після війни Ви були-б платили за цю землю три рази більше податку. Бо після війни податки у всіх капіталістичних країнах зросли втроє і четверо.

НА "СТІЛ ҐЕНКУ".

Бенгоф, Саск.

Читаючи "У.Р.В.", бачу дописи з ріжних місцевостей про організацію, про працю і її умовини в ріжних галузях індустрії. Але дуже мало пишеться про умовини праці на канадійських залізницях, на яких працює дуже багато українських робітників.

Виїхало нас 14 з Едмонтону на залізницю до "шпайгования". Всі ми дістали від аґента папірці, без яких нас не повезли-б. Сіли ми на потяг в 8-ій годині рано, дехто навіть не снідавши, бо не мав за що. На одній з стацій мусимо пересідати до иншого потягу, до так званого "робочого". Чекали ми на той потяг з ранку до вечера. Нарешті прийшов він. Сідаємо до "бакс-кари". В ній повибивані вікна, двері не причиняються. Є піч, але нема "пайпів" і годі палити. Вітер дме, мороз ціпить, що й дихати не можна. На декортих з нас бідненький одяг. Дзвонимо зубами, скачемо, черевики позамерзали, аж двонять і здається, що й ноги в них костомахами стали.

Потяг везе рельси і тайзи. Іде потяг помалу і довго. Їсти не маємо що і купити нема де, бо це глуха місцевість. Кинулися ми на одній стації, знайшли пайпів до печі і почали палити. Поїхали. З одного боку пече, а з другого морозить. Приїхали ми до одної місцевости, де "ґеник" ладував "тайзи". Втішилися, думаючи, що хоч повечеряємо. Та даремна була наша втіха. Клятий кухар не тільки не дав нам їсти, але хліба продати не хотів, не впустив нас навіть до теплої "кари" погрітися.

Ідемо далі. А їхати ще 50 миль, тоб-то цею дорогою і таким потягом їзди ще на цілу ніч. Цілу ніч тряслися як в пропасниці голодні і холодні. Чотирнайцять нас тиснулися коло невеличкого "бакс-стов-а" і здавалося, що дух з нас вискочить. Мороз добирався до костей.

Нарешті в 4-ій годині рано приїхали. Але все ще спить. Ще дві години до сніданку, а ми перемерзли. Дочекалися. Поснідали гнилими сосиджами, напилися чорної, як смола, кави і пішли до роботи, хоч насилу на ногах трималися після холодної безсонної ночі. В роботі на кожних 10 робітників — "форман". Формани кричать, "гарйопкають", "ґадемують". Робітники ріжних національностей. Багато іміґрантів, які бояться форманів і один другого і з шкіри вилазять при роботі. За ними поспішають і старі Канадіяне, бо бояться, щоб не втратити праці, бо зима, роботів нема, а в кишені пусто. Куди піде? Мусить терпіти! При роботі кожного дня бувають каліцтва: одному на руках пальці побило, другому на ногах, третьому таки ноги рельсою потовкло, а четвертий скрутився в троє і лежить після гнилих сосиджів. І ніхто не має смілости впімнутися, всі мовчать, працюють до безтями за мізерну платню.

А вечером!? Вечером посідають коло стола і грають покура, останні центи один другому програє. Не бракує й таких, що більше пильнують покура, як праці. А коли скажеш робітникові по що він програє свій тяжко заприцьований гріш, то почуєш: "А тобі що до того, я сам бас до своїх грошей!" Знову є инші, що не грають, але й робітничої ґазети не читають, все на пустих балачках збувають вільний час. Спитаєш, чому не читає, то почуєш: "Хіба я з твоеї ґазети хліб буду їсти?" А коли попробуєш пояснити значіння ґазети, то почуєш: "А, хай там читає той, що вміє. Я вже старий до читання". Є такі, що часами читають, але ще мало познайомлені з робітничим рухом і не уявляють як слід значіння друкованого слова.

Таке то життя робітників на "Стіл ґенку" в зимі.

Н. Францевич.

УВАГА, РОБІТНИКИ ВЕНКУВЕР!

Старанням Міського Комітету Комуністичної Партії Канади в Венкувер відбудеться в неділю 24. січня 1926, в годині 8-ій вечером в Роял Театрі обходження памяти смерти Леніна. Свято відбудеться концерт-мітінґом. Програма багата. Гарна орхестра, хор, бесідники і деклямації. Товариші робітники і робітниці, приходіть на це свято численно і кличте своїх знайомих. Вступ за добровільними датками.

Комітет.

З РОБІТНИЧОГО РУХУ.

Мус Джо, Саск.

Про працю товаришів і товаришок в Мус Джо, Саск., мало пишеться в "У.Р.В.", хоч працюють вони досить активно. В місяці листопаді працювали для своеї преси і праця увінчалася гарним успіхом як на цю місцевість і теперішні обставини. Відтак устроїли базар. Хоч патріоти випередили нас зі своїм базаром, то все-ж таки робітники мали кращий успіх. Бо робітники знають вже кого попирати і хто такий ті патріоти. Робітники горнуться до ТУРФДім.

Дня 25. грудня віддів СУРМ дав концерт. Саля була заповнена. Можна було запримітити між публикою таких людей, які ніколи ще не були в У.Р.Д. Це є гарна ознака, що робітництво починає пробуджуватися та приходити туди, де працюють такі самі робітники. Концертом проводив т. Щілецький. В програму входили народні пісні, дуети, сольові співи, деклямації і танці, які виконали діти. Публика щиро вітала дітей. Між публикою чути було: "І коли вони навчилися такого? Та-ж як я був таким, то не знав співати ні грати та ще й танцювати". Так, ми колись такого не знали, бо не були з'організовані ні ми, ні наші батьки. Але зате ми тепер повинні дбати про своїх дітей.

В неділю, 17. грудня відограно в У.Р.Д. драму "Жидівка Вихрестка". Хоч цю драму грано в Мус Джо другий раз, то саля про те була заповнена. Представлення випало досить добре. Зроблю тільки замітку, щоб аматори більше слухали режісера, мали більше дисціпліни між собою, а тоді наша праця увінчається повним успіхом. То-ж більше завзятости, товариші і товаришки! Не звертайте уваги на чорну сотню, хай вона кричить собі. Ви працюйте для добра робітництва, а ваша праця принесе гарні овочі.

Присутний.

НА РІЗДВО І ПО РІЗДВІ.

Савт Поркюпайн, Онт.

В цій місцевости буде памятати різдво один "бос". Так святкував, що аж занесли до питалю. Потім при роботі питаю одного робітника, Болгарина, чи добре так святкувати.

Ні, каже він, не добре. Але тут не лише сам "бос" винен. Тут винні також і робітники. Ось я також дрилював діри. Каже "бос" дрилювати чотири діри на шифту, я дрилюю чотири. А то є такі молодці, які, щоб прислужитися "босові", дрилюють по 8 або по 10 дір. Щодня цего не втне. І коли иншим разом видрилює лише 4 або 5, то "бос" свариться. Робітник каже, що більше не міг. А "бос" тоді до него: "Вчера ти міг видрилювати 10, а нині лише 4. І сварить через такого робітника ще й инших. Инший знову купує "босові" горівку. Хоч клене йому, а горівку таки купує. І приходить до того, що коли це обридне, тоді ведуть, напувають "боса", а потім бють.

Дня 26. грудня заходжу рано до свого товариша по праці кликати на роботу. Приходжу, а він лежить. Попід очима у него гулі, як помаранчі. Буджу, щоб вставав до роботи, але він і голови не може піднести. "Не годен, каже, я нині робити".

І багато є таких різдвяних новинок по цілій Канаді.

Майнер.

СУМНІ НАСЛІДКИ АЛЬКОГОЛЮ.

Левак, Онт.

В ночі з 25. на 26. грудня, на різдво, вертав від своїх знайомих до дому робітник. Був він у них на забаві і, розуміється, добре випив. По дорозі звалився у сніг і не міг встати. Тоді був сильний мороз. Коли він прийшов до памяти і пробував встати, то його ноги по коліна і одна рука вже цілком задубіли. Насилу він доволікся до найблищого "бордінґгавзу". Це було вже над ранком. Робітники, що зібралися вже до роботи, поклали його на постіль. Коли його ноги почали розмерзатись, він почув великий біль і почав плакати. Перемерзле тіло цілком посиніло. Вполудне завезено його автомобілем до шпиталю в Содбори. Лікарі заявили, що відморожені части тіла треба відрізати. Робітник по національности є Француз. Йому всего 25 літ. І так молодий чоловік став калікою через піятику, якою він святкував народження свого бога.

Ось до чого доводить піятика! Працює робітник і чекає того дня, щоб хоч раз "добре забавитися". А наслідки то які сумні. Подумайте над цим, товариші робітники, і киньте піятику.

Робкор.

ЯК СВІДОМІ РОБІТНИКИ ПРОВЕЛИ РІЗДВО.

Лондон, Онт.

На різдво зійшлися товариші з К.П.К. в Лондон, Онт., разом і гарно провели вечір. Голова мітінґу-вечірка на вступі відспівав робітничу пісню, потім пояснив значіння таких зборів і значіння організації. Відтак покликав до слова другого товариша, який широко промовляв про різдво, як воно повстало і як його використовують ріжні попи для підтримання слухняности й покори серед працюючих в користь визискувачів. Взагалі промовляв він про Ісуса Христа та про релігію, кому і чому вона потрібна. На закінчення цей робітник відспівав "Червоний Прапор" в французькій мові, а другий товариш грав на пяні. Відтак т. Аристов промовляв про російську революцію 1905 року. Оповідав про сибірських революціонерів, де він і сам був того часу. Він дояснив, як і за що ті революціонери боролися та гинули в глушах Сибіру. Далі говорив про значіння робітничої преси і закликав, щоб робітники читали і попирали "У.Р.В.", "Робітницю" і "Воркера", кликав, щоб ставали членами Компартії Канади, ТУРФДім та Р.З.Т.

Так свідомі робітники провели різдвяний вечір. А багато несвідомих робітників просиділи цей вечір коло самогонки, яка їх дорого коштувала і через кілька днів голова боліла. Час вже робітникам лучитися в організації, покинути погані вчинки, а тоді ми зможемо вибороти краще життя.

Заїздний.

З ПІДСЛУХАНОЇ РОЗМОВИ МІЖ "ПАТРІОТАМИ".

Транскона, Ман.

Члени місцевого "патріотичного" товариства зійшлися на звичайне реґулярне курення, яке вони називають "зборами" та один з них почав голосно читати "допис з Транскона", написану самим редактором в 52-ім числі "Українського Голосу" (правильніше "Русінського Голосу") з 30. грудня 1925 р. п. н. **"Підслухана розмова".**

Читач читав досить скоро. Для него не були важні ані протинки ані точки, знаки питання і виклики. Йшло так гладко, як дідові з Зарканиці на лірі. Отже повинно-б вам бути ясно, які то "патріотичні робітники", що "читають дуже багато ґазет", як писав в згаданому дописові редактор "У.Г."

— Й хто-б це таке написав? — запитав один по скінченню.

— Я вже знаю!

— Хто? Певно Гринько?

— Та він навіть підписатися не може!

— А хто-ж?

— То я був в редакції "Українського Голосу" і мене питав редактор дещо про Транскону. Хотів, аби сказати йому, як всьо стоїть. Я йому росповів і він написав.

— Йому вже соромно писати на редакційній стороні, бо притиснений до стіни, то пише між дописами! — сказав один гість, що зайшов подивитися на "збори".

— Там всьо брехня! — додав таки один із "своїх". Він пише, що ніби робітники в шарах всі були проти Ірчана, а за Лещишином! Брехня! Кожний знає, що у нас більше за Ірчаном, бо він правду писав. Навіть якийсь доктор потвердив і ще якийсь, що сидів в арешті разом з Лещишином.

— Редактор "Українського Голосу" хоче ніби доказати, що наші сильніші від тих, що в "робучих домах". Ми знаємо, що вони більше дістали голосів на Поповича, як ми на Якиміщака. То вже не виходить брехати, бо всі знають, що вони міцніші від нас.

— Та що ви таке говорите?

— Та тут самі свої. Я десь инде, то так не говорю.

— На що таїти? Ми возьмім і нашу Транскону. З робучого дому зібрали на свою ґазету 305 талярів, а ми ходили, збирали на "Український Голос" і зібрали лише одного таляра і то далі по пятьдесять центів лише тих двох, що ходили збирати.

— Правда. Крутити нема куди. І допис не відповідає. Брехня від початку до кінця.

— "Шур", що брехня! Торік ми робили базар, то за цілий тиждень **прийшло 90 талярів загального доходу,** а вони в робучім домі **за два вечері втвокли поверх 1,300 талярів.** Вже всі можуть знати хто з ким.

— Або цего разу. Ми вже дві неділі робимо базар і може навіть не вторгуємо тілько, що в робучім домі на новорічній забаві. Та там моц було народу! Я знаю напевно, що вони вторгували поверх **80 талярів чистих грошей.** А ми може і за дві неділі на базарі тілько не вторгували.

— Що правда по їх стороні, то про це нема й мови. Але ми не даваймося, — говорив один із "саржі".

— Не тілько правда, але і сила по їх стороні. Тому я є проти таких брехливих дописів, які поміщують в "Голосі".

— Ви говоріть собі, що хочете, а я все таки лягаю спати з Ірчановим твором "Карпатська ніч".

Що далі було, не знаю, бо я довше не міг всидіти в димі і мусів вийти.

Один з бувших.

Кристал Ситі, Ман.

Товариші!

Посилаю Вам $1.50 на продовження передплати за "Робітницю" і 50 ц. на пресовий фонд, $4.00 долучає мій чоловік на передплату "У.Р.В." і 50 ц. на пресовий фонд, що разом посилаю Вам $6.50.

Нових передплатниць для журналу не могла придбати, бо тутешні люде дуже вже "все знають" і кажуть, що знають добре куди належиться гроші давати. Читати нічого не хочуть, бо кажуть, що це все пусте і ніякої користи з читання нема. Хоч небагато їх тут, то і ті затемнені до тої міри, що про робітничий журнал нема їм навіть що згадувати.

На закінчення закликаю всіх українських робітниць і фармерок, щоби читали свою "Робітницю" і перестали вірити всяким дурисвітам.

З товариським привітом,

Анеля Душенко.

ДУЖЕ ХВАЛИЛИ І НІЧОГО НЕ ДІСТАЛИ.

Ангусвих, Ман.

В цій місцевости відбувся концерт, якщо таким його можна назвати. На той час прибуло до нашої місцевости двох висланців "Канадійського Українця", чи то пак, двох панів з Вінніпеґу. Сказали, що приїхали до нас не за грішми, але щоб порадитися, що робити з "Кан. Українцем", який в критичному положенню: чи видавати далі, чи закрити. Ви вже давали на Івася, на старий край, то встид буде, коли греко-католики в Канаді не втримають своеї ґазети, так говорили ті представники "К. У." Скаржилися, що дуже бідно їм йде продаж шерів, бо за місяць часу в дорозі ледво продали за 200 доларів шерів. Один з присутніх поставив запитання, чому вони таке пишуть в ґазеті, за яке відтак платять, то пани не хотіли відповісти. Кажуть, ми за чужі гріхи не відповідаємо.

Далі говорили, що їх двох, один адвокат і ще кількох одиниць створили таку спілку, яка буде видавати "Кан. Українця" і коли люде закупдять шери, тоді "Кан. Українець" буде писати так, як люде схочуть. Отже купуйте шери! Але ніхто не зголошувався.

Тоді ті пани почали знову доказувати, що вони за грішми не приїхали, бо один має роботу по 150 дол. на місяць, а другий якесь своє підприємство, отже, кажуть, купите ви шери, то добре, а не купите, то друге добре, ми своєї роботи не втратимо. То-ж хто купує шери? Ніхто не зголошувався. Тоді один з них виймає дві числі "Укр. Роб. Вістей" і показує поквітовання вінніпеґської листопадової кампанії. Бачите, каже, як робітники відповідають "Укр. Голосові" за які московські рублі видаються їх ґазети. В самому Вінніпеґу зібрали $3,500.52. Там така сильна організація, що навіть жінки й діти збірали на пресу. А у нас що? Дрімають! Тож хто купує шери? Але мовчанка була у відповідь. Тоді встає один панок і каже: Я чуюся гордим і щасливим, що я є Українець і належу до греко-католицької релігії і т. ин. Довго говорив, і хотів відповідати на запитання, але не було що відповідати, бо ніхто питань не ставив. Після цего один з учасників концерту заграв на ґітарі, потім була казка про чотирох братів, а після цего один з парафіян запропонував зібрати панам добровільну колекту на подорож. Але пани заявили, що їздять за свої гроші. Люде й це приняли до відома. Дивно тільки якось трохи, що ті пани можуть тратити час і самі платити подорож.

Присутний.

ЛИСТ Й. ЛУЧИКА ДО "У.Р.В."

Прошу Редактора "У.Р.В." уділити місця у нашім робітничім часописі, і тим самим ширше пояснити членам Запомогового Брацтва св. Михаїла, чи мали право панські наймити підписувати моє назвиско на своїй брудній летючці, коли я перед їх очима заявив, що я, післаний делеґат від Запомогового Брацтва св. Михаїла, не буду брати участи в голосованню тому, що делеґати робітничих організацій, котрі опустили салю, були трактовані несправедливо.

Чи мав я право протестувати проти уживання мого назвиска на передвиборчій летючці, яка була видана українськими патріотами у Вінніпеґу на 24-го листопада 1925 р.

Отже в неділю вечером, 13. грудня, відбулися спеціяльні збори згаданого Брацтва і на цих зборах пан Козьмук заявив, що такий то і такий лист був поміщений у виборчім вістнику і що пан Лучик не мав права опублікувати такого листа без відома Брацтва.

По довшій дискусії один з членів сказав, що пан Лучик мав повне право протестувати проти підписання його назвиска на згаданій летючці тому, що він відмовився брати участь у конференції, але лист був поміщений не в такій формі як треба. Коли-б пан Лучик помістив сам від себе такий лист, а він був в такій формі, гейби то йому Брацтво дало право такого листа містити.

Я попросив о слово у предсідателя і сказав, що я не мав гадки ніякого листа писати, однак як мені попалася в руки та брудна летючка і як я заглянув підпис свого назвиска, то я мусів протестувати тому, бо цей пан Якиміщак при помочі мого назвиска хотів заїхати до міської ради, а там занапащувати мене і всіх таких нещасних робітників як я. Вистарчить того, що він вже зробив проти нас робітників у манітобськім парляменті. І коли цим робітничим зрадникам можна опублікувати таку неправду, то мені можна опублікувати правду. Я уважав і уважаю, що цей протест є від мене самого і що я в тім протесті Брацтва нічим не образив, а коли ви думаєте, що в тім протесті є слова, котрі-б були неприємні для нашого Брацтва, то прошу мені сказати котрі, а я їх відкличу.

Дальше пан Козьмук сказав, що сам заголовок є противний нашому Брацтву, бо коли пан Лучик протестував сам від себе, то не повинні були писати, що "Й. Лучик протестує проти вживання його назвиска і назви Брацтва", а мали написати так: "Й. Лучик протестує проти вживання його назвиска", а назви Брацтва не сміли там докладати.

Отже я заявляю всім членам Запомогового Брацтва св. Михаїла, що за самий заголовок я не відповідаю. Заголовок був написаний передвиборчим комітетом і він не є частиною мого листа. А що до самого мого листа, то мій лист був поміщений в "У.Р.В." з вівтірка, 8-го грудня, число 147, сторона друга, в пятій колюмні.

Отже нехай всі члени згаданого Брацтва прийдуть на слідуючі збори, а там прочитається того листа і осудиться справу як слід.

Й. Лучик,

член Зап. Брацтва св. Михаїла.

Вінніпеґ, 23. грудня 1925.

Від Редакції. — Нас взагалі дивує чого деякі члени Запомогового Брацтва св. Михаїла хотять від автора вище згаданого листа? Він мав повне право протестувати не тільки проти підпису його назвиска на летючці без його відома, але як член Брацтва мав також право протестувати проти вживання назви Брацтва, бо Брацтво тої летючки на своїх зборах не читало і не ухвалювало, що можна підписати Брацтво під нею. А коли-б так хтось без дозволу і рішення Брацтва підписав те Брацтво на морґеджі, чи не протестували-б навіть ті, що забороняють Лучикові протестувати проти підпису Брацтва без дозволу членства? Дивне й те, що ті члени Брацтва протестують проти згадування Брацтва в листі Лучика, хоч він пише від себе, а не від Брацтва, але не протестують проти того, що назву Брацтва підписано на летючці без дозволу членства Брацтва. Видко, що болить їх виступ Лучика в обороні правди.

Що-ж до наголовку над листом, то за нього Лучик зовсім не відповідальний, бо наголовки дають звичайно ті, що вміщують матеріяли. Наголовок дається для того, щоб читач знав про що йде мова в статті чи дописові, що поміщується під тим наголовком.

НА ПРОДАЖ нова хата і три лоти. Хата 16 X 38, лоти 100 X 300. Керниця коло хати, обширне пасовиско на яких 6 штук худоби. Земля добра врожайна. Хто хотів-би це майно купити, хай зголоситься на понищу адресу:

M. Kopanicki
La Riviere, Man.

Не забувайте про пресовий фонд "Українських Робітничих Вістей"!

ПРОСЬБА О ПОМІЧ.

Торонто, Онт.

Дорогі Товариші і Товаришки, знані і незнані мені! Я, Микола Наконечний, лежу на початкові сухоти в саватoрнім шпиталі від 26. грудня 1924 р. Моя слабість вже на виліченню, але мене скоро викинуть з шпиталю, бо у мене брак фондів. Але я неспосібний ще до роботи, а мушу удержувати себе і не маю средств ні на життя, ні на дальше лічення.

Товариші і Товаришки! Я знаю, що часи тепер трудні, але коло мене ще трудніші. Не відкажіть моеї просьби до Вас, підтримайте мене, інваліда бездомного, пожертвуйте хто скільки зможе. Від Вас залежить моє життя. Не буде Вашої помочі, то я піду передвчасно в могилу. Я працював в робітничих організаціях як в Саскатуні, Саск. і Торолд, Онт. і ще стою членом організації завдяки товаришам та безплатним членським стемплям.

Никола Наконечний,
T. B. Sanitorium,
St. Catharines, Ont.

Жертви прошу слати на слідуючу адресу:

D. Calmusky
P.O. Box 659,
Thorold, Ont.

(Печатка Відділу ТУРФДім.)

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ ТУРФДІМ В КЕЛҐАРИ, АЛТА.

Цим повідомляється всіх членів відділу ТУРФДім в Келгари, Алта., що річні збори відбудуться дня 13. січня в У.Р.Д. в год. 7.30 вечером. Всі члени і членкині повинні прибути на ці збори, бо будуть обговорюватися важні справи.

Старий заряд дасть звіт з діяльности нашого відділу, як також буде вибір нового заряду і намічення пляну праці на біжучий рік. Також повідомляється всіх тих, що задовжилися зі своїми членськими вкладками, щоб виповнили, коли бажають не втратити права голосу на цих зборах.

Я. Мойсюк, секр.

ПЯТА РІЧНИЦЯ ОТВОРЕННЯ УКР. РОБ. ДОМУ В ЕДМОНТОНІ!

Повідомляємо всіх робітників і робітниць в Едмонтоні й околиці, що організоване робітництво цеї місцевости приготовляється до святкування пятої річниці отворення Українського Робітничого Дому в Едмонтоні, яке відбудеться в днях 16. і 17. січня 1926 р. Запрошуємо робітників і робітниць Едмонтону взяти в цему всяті громадну участь.

Святкування відбудеться в такому порядку:

В СУБОТУ, 16. СІЧНЯ, в годині 8-ій вечером Драматично-співацький гурток відограє в Укр. Роб. Домі славнозвісну драму-оперету М. Старицького в 5-ох діях, зі співами і танцями, п. н.:

ОЙ НЕ ХОДИ ГРИЦЮ ТА НА ВЕЧЕРНИЦІ.

Всі співи в цій драмі-опереті будуть виконані в супроводі струнної орхестри.

В НЕДІЛЮ, 17. ГРУДНЯ, в годині 8-ій вечером Драматично-співацький гурток устроює

ВЕЛИЧАВИЙ КОНЦЕРТ

в якому візьмуть участь всі співацькі і музикальні сили що гуртуються при Укр. Роб. Домі в Едмонтоні. То-ж приходіть громадно на ці два вечері і разом відсвяткуймо пяту річницю отворення Укр. Роб. Дому.

КОМІТЕТ.

УВАГА! — НОВІСТЬ У ВЕҐРЕВИЛ! — УВАГА!

СТАРАННЯМ ДРАМАТИЧНО-СПІВАЦЬКОГО ГУРТКА ПРИ ВІДДІЛІ Т-ВА УКР. РОБ.-ФАРМ. ДІМ У ВЕҐРЕВИЛ

відограється

В СЕРЕДУ, ДНЯ 21. СІЧНЯ 1926 Р.

В ДОББІНС ГОЛ В ВЕҐРЕВИЛ

драму оперетку М. Старицького на 5 дій зі співами і танцями п. н.

ОЙ НЕ ХОДИ ГРИЦЮ :-: :-: ТА НА ВЕЧЕРНИЦІ

Не пропустіть нагоди побачити цю чудову драму. Там почуєте нашу рідну, мельодійну як спів соловейка, невмірущу пісню, то сумну, журливу і повну туги, то знов веселу, повну молодечого пориву до життя. В рідній пісні, як в зеркалі, побачите і відчуєте душу українського народа.

Щира і вірна любов, невинність, посвята з одної, а підступ, підкупство, лож і злоба з другої сторони. Нікчемна сила юдиного гроша зогиджує, допче і безчестить найкращі і найблагородніші почування. Це в коротких словах зміст тої прекрасної драми з селянського життя.

ПРИХОДІТЬ ГРОМАДНО, А НІКОЛИ НЕ ПОЖАЛУЄТЕ, БО ДРАМ. СПІВ. ГУРТОК ДОКЛАДАЄ ВСІХ ЗУСИЛЬ, ЩОБ ДРАМА БУЛА ВІДОГРАНА ЯК СЛІД.

ПО ПРЕДСТАВЛЕННЮ ВІДБУДУТЬСЯ ТАНЦІ.

ПОЧАТОК В ГОД. 8-ій ВЕЧЕРОМ. — ЦІНИ ТИКЕТІВ УМІРКОВАНІ.